

Sygn. akt II Ka 167/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Katarzyna Wierzejska

przy udziale Prokuratora Bartłomieja Świderskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2017 r.

sprawy **M. W. (1) i N. P.**

oskarżonych z art.159 kk w zw. z art.57 a § 1 kk oraz art.288 § 1 kk w zw. z art.57 a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego M. W. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 19 stycznia 2017 r. sygn. akt II K 612/16

I. w zaskarżonej części oraz na zasadzie art. 435 kpk w stosunku do oskarżonego N. P., wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. z opisu czynów przypisanych oskarżonym w pkt I i II eliminuje publiczność działania;
2. ustala, iż czynu z pkt II oskarżeni dopuścili się działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami;
3. z kwalifikacji prawnej, podstawy skazania oraz wymiaru kary za czyny z pkt I i II eliminuje art. 57a § 1 kk;
4. ze wskazanej w pkt IV i V podstawy warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności eliminuje § 4 art. 69 kk;
5. uchyla nawiązki orzeczone na podstawie art. 57a § 2 kk w pkt VIII i IX;
6. na podstawie art. 46 § 1 kk zasądza od M. W. (1) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonych: J. R., D. B. (1), R. R., P. Z. kwoty po 500 (pięćset) złotych;
7. na podstawie art. 46 § 1 kk zasądza od N. P. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonych: J. R., D. B. (1), R. R., P. Z. kwoty po 500 (pięćset) złotych;

II. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego M. W. (1) od opłaty za II instancję oraz wydatków za postępowanie odwoławcze, które przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

M. W. (1) i N. P. oskarżeni byli o to, że:

I. w dniu 30 stycznia 2016r w miejscowości Ż. gm. S., powiat (...), woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wzięli udział w pobiciu J. R., D. B. (1). R. R., P. Z., w trakcie, którego zadawali uderzenia rękami, butelką oraz kopali pokrzywdzonych używając niebezpiecznego przedmiotu w postaci noża, czym narazili wyżej wymienionych na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k., co skutkowało u J. R. doznaniem obrażeń ciała w postaci: stłuczenia głowy i twarzoczaszki ze złamaniem ściany przedniej prawej zatoki czołowej i złamania lewej kości nosa, a także ranę tłuczona czoła, rany tłuczone obu warg i uszkodzenie zębów górnych obu jedynek i jedynki dolnej prawej, powodujące rozstrój zdrowia trwający dłużej od siedmiu dni, przy czym czynu tego dopuścili się działając publicznie i z oczywiście błahego powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o czyn z art. 159 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

II. w dniu 30 stycznia 2016r w miejscowości Ż. gm. S., powiat (...), woj. (...) wspólnie i z innymi osobami dokonali umyślnie uszkodzenia mienia w ten sposób, że w samochodzie marki V. (...) nr rej. (...) kopiąc nogami w pojazd oraz używając noża przebili dwie opony, ponadto wybili przednią szybę, rozbili przedni lewy kierunkowskaz, pogięli karoserię powodując straty w kwocie 1010 zł na szkodę Z. B., przy czym czynu tego dopuścili się działając publicznie i z oczywiście błahego powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2017 r Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

I. Oskarżonych **M. W. (1) i N. P.** uznał za winnych popełnienia tego, że w dniu 30 stycznia 2016r w miejscowości Ż. gm. S., powiat (...), woj. (...) wspólnie i z innymi osobami dokonali umyślnie uszkodzenia mienia w ten sposób, że w samochodzie marki V. (...) nr rej. (...) kopiąc nogami w pojazd oraz używając noża przebili dwie opony, ponadto wybili przednią szybę, rozbili przedni lewy kierunkowskaz, pogięli karoserię powodując straty w kwocie 1010 zł na szkodę Z. B., przy czym czynu tego dopuścili się działając publicznie i z oczywiście błahego powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. czynu z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za czyn ten z mocy art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. skazuje ich i wymierza kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonych **M. W. (1) i N. P.** w punktach I. i II. wyroku kary pozbawienia wolności łączy i jako łączne kary wymierzył oskarżonym kary po 1 (jeden) roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 69 § 1, 2, 4 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **M. W. (1)** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 2 (dwóch) lat;

IV. na podstawie art. 69 § 1, 2, 4 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **N. P.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 2 (dwóch) lat;

V. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego **N. P.** na okres próby pod dozór kuratora sądowego;

VI. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych **M. W. (1) i N. P.** kary grzywny w wysokości po 100 (sto) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej wobec obu oskarżonych na kwotę 10 (dziesięciu) zł,

VII. na podstawie art. 57a § 2 k.k. w zakresie czynu z pkt I orzekł od oskarżonego **M. W. (1)** na rzecz pokrzywdzonych J. R., D. B. (1), R. R., P. Z. nawiązki w kwotach po 500 (pięćset) złotych dla każdego z pokrzywdzonych,

VIII. na podstawie art. 57a § 2 k.k. w zakresie czynu z pkt I orzekł od oskarżonego **N. P.** na rzecz pokrzywdzonych J. R., D. B. (1), R. R., P. Z. nawiązki w kwotach po 500 (pięćset) złotych dla każdego z pokrzywdzonych,

IX. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zakresie czynu z pkt II orzekł solidarnie od oskarżonych **M. W. (1)** i **N. P.** na rzecz Z. B. obowiązek naprawienie szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 1010 (tysiąc dziesięć) złotych;

X. zasądził od oskarżonych **M. W. (1)** i **N. P.** na rzecz Skarbu Państwa po 280 zł tytułem opłat i obciążył ich pozostałymi kosztami procesu w kwotach po 70 zł.

Apelacje od tego wyroku wnieśli Prokurator Rejonowy w Mińsku Mazowieckim oraz obrońca oskarżonego M. W. (1).

Apelacja prokuratora, na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk zaskarżyła wyrok w części dotyczącej orzeczenia o winie na niekorzyść oskarżonych M. W. (1) i N. P.. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 2 kpk prokurator zarzucił :

- obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 413 § 2 pkt 1 kpk mającą wpływ na treść orzeczenia tj. punktu II wyroku, poprzez pominięcie frazy „i w porozumieniu” co nie odzwierciedla pełnego opisu czynu przypisanego oskarżonym i narusza ustawowe znamiona formy zjawiskowej działania przez więcej niż jedną osobę określone w art. 18 § 1 kk. Na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk wniósł o zmianę opisu czynu z pkt. II wyroku poprzez dodanie po słowach „wspólnie i „ frazy „w porozumieniu”.

Apelacja obrońcy M. W. (1) zaskarżała wyrok w zakresie winy i kary oraz rozstrzygnięcia o kosztach na jego korzyść, zarzucając:

1) obrazę przepisów prawa procesowego poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolne przyjęcie, iż oskarżony M. W. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy powyższe ustalenie Sąd Rejonowy poczynił przez przyzmat z góry powziętej tezy, że wyjaśnienia osk. M. W. (1) są niewiarygodne i ustalił stan faktyczny jedynie na podstawie zeznań pokrzywdzonych, których zeznania, jako osób bezpośrednio zainteresowanych rozstrzygnięciem sprawy i osób znajdujących się pod wpływem alkoholu w dniu zdarzenia – należy ocenić ze szczególną ostrożnością, a nadto w sytuacji, gdy zeznania pokrzywdzonych są wewnętrznie sprzeczne i wykluczające się:

2) błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść wyroku, polegający na błędnym ustaleniu stanu faktycznego, m.in., że:

- osk. M. W. (1) (i osk. N. P.) „wysiedli z białego samochodu S. (...), który podjechał do zaparkowanego samochodu V. (...), w którym siedzieli pokrzywdzeni”;
- osk. M. W. (1) „bił pokrzywdzonych, m.in. P. Z.”;

podczas gdy powyższe ustalenia stoją w oczywistej sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, ponieważ jak wynika z zeznań świadków M. O., Ł. S., P. Z., M. K. i wyjaśnień oskarżonych - osk. M. W. (1) uczestniczył w imprezie urodzinowej kolegi M. O. i pojechał z niej wraz z osk. N. P. bezpośrednio do domu w H.samochodem A. R. 147 koloru jasnoniebieskiego kolegi Ł. S., który po nich przyjechał i ich odwiózł; a zatem osk. M. W. (1) nie podjechał do pokrzywdzonych niejakim S. (...) i nie uczestniczył w pobiciu pokrzywdzonych;

- osk. M. W. (1) „używał nie tylko pięści, ale i noża”;

podczas gdy powyższe ustalenie stoi w oczywistej sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, ponieważ żaden z pokrzywdzonych nie potwierdził, aby osk. M. W. (1) „używał noża”; w tym zakresie zeznania pokrzywdzonych są wewnętrznie sprzeczne;

- osk. M. W. (1) „wypowiadał groźby, zachowywał się agresywnie, prowokował, wymachiwał nożem”;

podczas gdy powyższe ustalenie stoi w oczywistej sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, ponieważ żaden z pokrzywdzonych nie potwierdził, aby osk. M. W. (1) „wypowiadał groźby, zachowywał się agresywnie, prowokował, wymachiwał nożem”,

- osk. M. W. (1) „umyślnie uszkodził dwie opony, szybę, kierunkowskaz i karoserię pojazdu V. (...), należącego do S. B., kopał w karoserię, wybił przednią szybę, nożem uszkodził- przeciął dwie opony od strony kierowcy”,

podczas gdy powyższe ustalenie stoi w oczywistej sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, ponieważ żaden z pokrzywdzonych nie potwierdził, aby osk. M. W. (1) „umyślnie uszkodził dwie opony, szybę, kierunkowskaz i karoserię pojazdu V. (...), należącego do S. B., kopał w karoserię, wybił przednią szybę, nożem uszkodził-przeciął dwie opony od strony kierowcy”,

- „oskarżeni mogli dopuścić się tych czynów już po wyjściu z imprezy”

podczas gdy jest to jedynie spekulacja Sądu i zarazem dowolne ustalenie a nie udowodniony na podstawie zebranych dowodów fakt;

- „żaden z pokrzywdzonych nie miał najmniejszego powodu aby fałszywie oskarżać oskarżonych”

podczas gdy powyższa kwestia w ogóle nie była przedmiotem postępowania dowodowego, a zatem stanowi dowolne ustalenie Sądu;

- „oskarżeni mieli z pewnością czas, aby po opuszczeniu lokalu odjechać, a następnie wrócić innym pojazdem na miejsce zdarzenia”

podczas gdy jest to jedynie spekulacja Sądu i zarazem dowolne ustalenie a nie udowodniony na podstawie zebranych dowodów fakt;

zarzuciła również przekroczenie przez Sąd Rejonowy granic swobodnej oceny dowodów poprzez pominięcie przez Sąd kwestii, że pokrzywdzeni wielokrotnie rozmawiali ze sobą o wersji zdarzenia i o napastnikach kto mógł być sprawcą pobicia, co wskazuje na wspólne ustalanie wersji zdarzenia korzystnej dla pokrzywdzonych;

4) oraz poprzez pominięcie przez Sąd kwestii, że wg pokrzywdzonych P. Z. i R. R. inne osoby przybiegły z imprezy a zatem sprawcami pobicia mogły być zupełnie inne nieustalone osoby, a nie osk. M. W. (1);

5) zarzuciła również przekroczenie przez Sąd Rejonowy granic swobodnej oceny dowodów poprzez ustalenie stanu faktycznego w sprawie na podstawie zeznań pokrzywdzonych, podczas gdy ich zeznania są wewnętrznie sprzeczne,

6) przekroczenie przez Sąd Rejonowy granic swobodnej oceny dowodów poprzez wywodzenie przez Sąd negatywnych skutków prawnych (niewiarygodność oskarżonych) z faktu, że oskarżeni byli pod wpływem alkoholu, natomiast nie czyni tego z faktu, że również pokrzywdzeni byli pod wpływem alkoholu, a zatem ich zeznania należy oceniać ze szczególną ostrożnością;

7) naruszenie przez Sąd Rejonowy prawa materialnego tj. art. 233 § 1 i 6 kk poprzez błędną jego wykładnię poprzez stwierdzenie, że zachowanie osk. M. W. (1) wypełnia znamiona przestępstwa spenalizowanego w przepisie 159 kk w zw. z art. 57a § 1 kk oraz z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk, podczas gdy zdaniem obrony osk. M. W. (1) nie dopuścił się zarzucanych czynów i brak jest obiektywnych dowodów na bezwzględne ustalenie winy oskarżonego,

8) brak uwzględnienia przez Sąd Rejonowy jako okoliczności łagodzącej dotychczasowej niekaralności osk. M. W. (1),

z daleko idącej ostrożności procesowej zarzuciła również:

9) rażąco surowość kary orzeczonej w stosunku do osk. M. W. (1), w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 2 lat, orzeczenie kary grzywny 100 stawek po 10 zł każda, nawiązki,

obowiązku naprawienia szkody nie biorąc pod uwagę jako okoliczności łagodzącej faktu jego dotychczasowej niekaralności i braku jakiegokolwiek konfliktu z prawem i niezasadne obciążenie oskarżonego kosztami procesu, podczas gdy jego zarobki wynoszą jedynie 2120 zł brutto, a zatem nie wystarczą na pokrycie ww. kosztów, nawiazki i obowiązku naprawienia szkody.

Na zasadzie art. 427 § 1 i 437 § 2 kpk wniosła:

1) o uniewinnienie osk. M. W. (1) od zarzucanych mu czynów

z ostrożności procesowej o:

2) zmianę zaskarżonego wyroku i złagodzenie orzeczonej kary, nieorzekanie nawiazki i obowiązku naprawienia szkody, zwolnienie z kosztów sądowych

ewentualnie:

3) o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Jedynie apelacja prokuratora jest zasadna i zasługiwała na uwzględnienie. Brak było natomiast podstaw do uwzględnienia apelacji wniesionej przez obrońcę M. W. (1), jednakże wywołana tym środkiem odwoławczym kontrola instancyjna, doprowadziła do pewnej zmiany i to również wobec współoskarżonego N. P., który nie zaskarżył wyroku.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji obrońcy M. W. (1) nie można podzielić generalnego zawartego w niej zarzutu, jakoby Sąd I instancji przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, czego wynikiem było dokonanie dowolnych ustaleń, że M. W. (1) dopuścił się obu zarzucanych mu czynów. Faktem jest, że rozstrzygając przedmiotową sprawę sąd dysponował dwoma grupami przeciwstawnych sobie dowodów – z jednej strony wyjaśnieniami oskarżonych, którzy nie przyznawali się do winy, z drugiej twierdzeniami pokrzywdzonych, którzy wskazywali na M. W. (1) i N. P., jako jednych ze sprawców ich pobicia oraz zniszczenia samochodu stanowiącego własność Z. B.. Jak wynika z treści wyroku i jego uzasadnienia, sąd meriti obdarzył wiarą twierdzenia pokrzywdzonych i takie stanowisko w pełni uzyskuje akceptację ze strony Sądu II instancji.

Na wstępie stwierdzić należy, co nie jest kwestionowane przez żadną ze stron, iż w nocy 30 stycznia 2016 r w miejscowości Ż. doszło do zdarzenia, które jest przedmiotem niniejszego postępowania tj. pobicia 4 młodych mężczyzn oraz uszkodzenia auta należącego do ojca jednego z nich. Całe zdarzenie miało miejsce późno w nocy (ok. 2.00), przy ograniczonej mocno widoczności, miało bardzo dynamiczny charakter. Okoliczności te w powiązaniu z faktem, że większość pokrzywdzonych znajdowała się pod wpływem alkoholu (aczkolwiek nie w takim stężeniu, aby uniemożliwiałoby im to śledzenie przebiegu zdarzeń), mieli oni ograniczone możliwości czynienia spostrzeżeń. Niemniej, takie spostrzeżenia poczynili, co słusznie dało sądowi meriti podstawę do przypisania M. W. (1) winy w zakresie obu zarzucanych mu czynów.

I tak, na M. W. (1) jako na jednego z napastników, który wysiadł z samochodu S. (...) wskazują zeznania D. B. (1). Dokonane przez świadka rozpoznanie jawi się wiarygodnym, jeżeli zważyć fakt, iż oskarżony był mu znany już uprzednio z racji uczęszczania do jednej szkoły, pokrzywdzony prawidłowo nawet wskazał datę urodzin oskarżonego (1993 r). Już chociażby te zeznania – osoby w żaden sposób niezainteresowanej bezpodstawnym pomawianiem oskarżonego, przeczą przyjętej przez niego linii obrony, zgodnie z którą miał on nieuczestniczyć w bójce i uszkodzeniu samochodu, ponieważ wcześniej został odwieziony do domu przez Ł. S.. Sąd Rejonowy przesłuchując na rozprawie D. B. (1), obserwując jego reakcje i sposób składania zeznań miał przesłanki do wyrobienia sobie przekonania o wiarygodności lub jej braku w zeznaniach świadka. Podkreślenia również wymaga rozważa i ostrożność widoczna w zeznaniach świadka wskazująca, iż przekazywał on jedynie faktyczne swoje spostrzeżenia, a nie obciążał M. W. (1) tym, czego nie zaobserwował w jego działaniu. Tak więc zeznał, że oskarżony ten był w grupie osób, które były jego i innych pokrzywdzonych, ale on od niego osobiście „nie dostał”. Świadek nie był również w stanie potwierdzić, wynikającego z

innych dowodów faktu posługiwania się przez oskarżonego nożem. Gdyby faktycznie, jak twierdzi to autorka apelacji, intencją pokrzywdzonych – w tym D. B. (1) – było bezpodstawne obciążanie oskarżonych, to takie fakty znalazłyby się w zeznaniach.

O posługiwaniu się nożem przez M. W. (1) zeznał natomiast P. Z. i również w tym wypadku nie można mieć wątpliwości, co do pewności rozpoznania, skoro świadek uczęszczał z oskarżonym do jednej klasy. Z zeznań tego świadka wynika również, że to M. W. (1) wspólnie z drugim współoskarżonym dokonali uszkodzeń w samochodzie V. (...). Również w zeznaniach tego świadka widać umiar i ostrożność w podawaniu faktów obciążających oskarżonych, ponieważ świadek stwierdził, iż poza oskarżonym W. nie znał pozostałych napastników (co dotyczyło również oskarżonego N. P.).

Uzupełnieniem przytoczonych wyżej zeznań P. Z. i D. B. (2) są depozycje pozostałych pokrzywdzonych tj. J. R. i R. R.. Pierwszy z wymienionych doznał najpoważniejszych obrażeń ciała i to na samym początku zajścia, dlatego miał ograniczone możliwości obserwacji przebiegu zdarzeń, niemniej i z jego zeznań wynika, że jednym z napastników był M. W. (1). Jeżeli nawet mieć wątpliwości, czy pokrzywdzony osobiście zaobserwował oskarżonego (na k. 43 w pierwszych swoich zeznaniach stwierdził, że nie jest w stanie stwierdzić, czy M. W. był wśród mężczyzn, którzy wysiedli z S.), to za wiarygodne należy uznać, że o obecności M. W. dowiedział się od innych pokrzywdzonych, którzy w niewątpliwym sposób go rozpoznali. Analogiczne uwagi są aktualne wobec zeznań ostatniego z pokrzywdzonych R. R., który przed przedmiotowym zdarzeniem nie znał osobiście M. W., a jego dane personalne wskazali mu pokrzywdzeni lub inni znajomi. Nie miał natomiast wątpliwości, że M. W. (1) był jednym z napastników, którzy dopuścili się pobicia jego i 3 kolegów, a następnie zniszczenia samochodów.

Reasumując, wskazane wyżej dowody w postaci zeznań pokrzywdzonych nie pozostawiają wątpliwości, co do sprawstwa M. W. (1) w zakresie zarzuconych i przypisanych mu czynów. Sąd Okręgowy uznał jedynie za zasadne wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej chuligański charakter obu występów. Nie można bowiem mówić o publiczności działania (dostępie nieograniczonej grupy osób) w sytuacji, gdy zdarzenie ma miejsce w wiosce, w powszedni dzień, o godz. 2.00 w nocy, nawet przy uwzględnieniu, że w pobliżu odbywało się przyjęcie urodzinowe z nieustaloną liczbą uczestników. Dlatego wyeliminowanie chuligańskiego charakteru obu czynów – w stosunku do N. P., który nie złożył apelacji wyroku, na zasadzie art. 435 kpk – pociągnęło za sobą niezbędną korektę wyroku poprzez: wyeliminowanie z podstawy skazania art. 57a § 1 kk, z podstawy warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności § 4 art. 69 kk, uchylenie nawiązek orzeczonych na podstawie art. 57a § 1 kk, orzeczenie zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonych za doznaną krzywdę. Sąd Okręgowy nie widział również podstaw do uwzględnienia zarzutu kwestionującego wysokość kary orzeczonej wobec M. W. (1). Mimo bowiem wyeliminowania chuligańskiego charakteru przypisanych oskarżonemu działań, popełnione przez niego czyny niewątpliwie charakteryzują się znacznym stopniem winy i stopniem społecznej szkodliwości, na co wpływ ma sposób działania oskarżonego, który wspólnie i w porozumieniu z innymi sprawcami, bez żadnego racjonalnego powodu zaatakował grupę młodych mężczyzn, posługując się przy tym tak niebezpiecznymi przedmiotami, jakie stanowią noże. Z relacji pokrzywdzonych wynika nadto, że to M. W. (1) wraz z drugim oskarżonym N. P. w całym zdarzeniu odgrywali wiodącą rolę, atakując pokrzywdzonych, jak i dokonując zniszczenia samochodu. W tej sytuacji orzeczenie kary pozbawienia wolności w wysokości 1 roku, a więc niewiele wyższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia i to z warunkowym zawieszeniem wykonania, nie może być odebrane jako orzeczenie kary rażąco surowej. Tym bardziej, iż z akt sprawy wynika, iż zdarzenie, którego dotyczy przedmiotowa sprawa stało się znane w lokalnej społeczności, zwłaszcza wśród młodego pokolenia. Dlatego niezbędnym jest, aby tego typu zachowania polegające na brutalnym, pozbawionym racjonalnych zachowań ataku na życie, zdrowie, czy też mienia, spotykały się z adekwatną sankcją wyrabiając w społeczeństwie przekonanie o nieuchronności stosowania odpowiednio surowej sankcji wobec sprawców takich przestępstw.

W sytuacji, gdy wykonanie kary pozbawienia wolności zostało warunkowo zawieszona, jedyną dolegliwość, w tym wypadku finansową, stanowi kara grzywny i nawiązki orzeczone na rzecz pokrzywdzonych. Brak jest podstaw do uznania, iż należności te przekraczają możliwości finansowe oskarżonego, który jest młodym człowiekiem nie posiadającym nikogo na utrzymaniu oraz dysponującym regularną pensją ze stałego zatrudnienia. Sąd Rejonowy

zasądził od oskarżonego koszty procesu, co jest regułą w razie zapadnięcia wyroku skazującego (art. 627 kpk). obrońca oskarżonego nie wskazała żadnych argumentów, które przemawiałyby za odstępstwem od tej zasady.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 437 § 1 kpk, 435 kpk, 636 § 1 kpk, art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r o opłatach w sprawach karnych, Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.